

Ἄλλ' ἡ ἐπικλήδειος κωδωνοκρουσία ἠκούετο εἰσέτι. Ἡρχισα νὰ αἰσθάνωμαι τὴν δρόσον τῆς πρωίας. Ἀπεσπάσθην τότε τοῦ ἀσύλου μου, καί, ἐπαναλαβὼν τὴν πορείαν διὰ μέσου τῶν θάμνων, ἦλθον μέχρι τῆς ὁδοῦ.

(Τὸ τέλος εἰς τὸ προσεχὲς φυλλάδιον.)

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΕΡΚΥΡΑΣ.

Η ΝΗΣΟΣ Κέρκυρα, ἥτις μετὰ τὴν Κεφαλληνίαν εἶναι ἡ μεγαλύτερα τῶν νήσων τοῦ Ἰονίου, κεῖται κατὰ τὴν εἰσοδὸν ἀφ' ἐνὸς τοῦ Ἀδριατικοῦ καὶ ἀφ' ἑτέρου τοῦ Ἰονίου πελάγους, καὶ χωρίζεται τῆς Ἠπείρου δι' ἐνὸς αὐλώνος (canal), τοῦ ὁποίου τὸ μέγιστον πλάτος εἶναι ὡς ἔγγιστα 14 μίλια ἀγγλικά, τὸ ἐλάχιστον 11¼ μιλ. τὸ δὲ βάθος 240 ποδῶν. Ἀπέχει τοῦ Βουθρωτοῦ δώδεκα μίλια καὶ πενήτηντα τῶν Ἀκροκεραυνίων ὄρέων. Τὸ μῆκος αὐτῆς λογίζεται 38 μιλ. ἀγγλ. ἐπὶ 16 μιλ. πλάτους, ἡ δὲ ἐπιφάνειά τῆς δὲν ὑπερβαίνει τὰ 160 μίλια ἰταλικά.

Ἡ νῆσος στολιζέται ὑπὸ σειρᾶς ὄρέων ἧτις ἐκτεταμένη κατὰ διαφόρους διευθύνσεις ποικίλλεται χαριέντως ἐπ' ἄπειρον. Διαιρεῖται δὲ εἰς τέσσαρα τμήματα Ἀγύρω κατὰ τὸ δυτικόν, Ὄρος κατὰ τὸ βόρειον, Μέτη κατὰ τὸ κέντρον καὶ Λευκίμνη κατὰ τὸ νοτιανατολικόν. Ἡ ἐπιφάνεια τῆς γῆς εἶναι σχεδὸν πικταχοῦ γεωργίσιμος, γλῶη τερπνὴ καλύπτει αὐτὴν καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ ἐνικυτοῦ καὶ οἱ γλυκύτεροι καρποὶ, τὰ ὠραιότερα ἄνθη καὶ τὰ ποικιλώτερα φυτὰ γεννῶνται ἀφθόνως ἐπὶ τῆς νήσου. Τὸ δὲ κλίμα αὐτῆς εἶναι γλυκὺ, μέτριον καὶ τερπνότατον. Ὁ μέγιστος βαθμὸς θερμοκρασίας φθάνει εἰς 29 βαθμοὺς ἄνωθεν τοῦ 0, τὸ δὲ μέγιστον ψῦχος πέντε βαθμοὺς κάτωθεν αὐτοῦ. Αἱ ὥραι τοῦ ἔτους διακρίνονται ἐπαισθητῶς καὶ ἐκάστη αὐτῶν ἔχει ἰδίαν χάριτα. Τὸ ἔαρ εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὑγρὸν, τὸ θέρος οὐδέποτε σφόδρα καυστικόν ἢ θερμότης προβαίνει βαθμηδὸν καὶ μόνον κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς νηνεμίας καθίσταται ὀχληρὰ, ὅπερ σπανίως συμβαίνει, διότι οἱ δυτικοὶ καὶ βορειοδυτικοὶ ἄνεμοι πνέουσι καθ' ἐκάστην σχεδὸν μετὰ τὴν μεσημβρίαν κατὰ πᾶσαν ὥραν τοῦ θέρους. Τὸ φθινόπωρον εἶναι συνήθως τερπνὸν περὶ τὰς ἀρχάς, περὶ δὲ τὰ τέλη κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον βροχερὸν, κατὰ τὴν ἐπιβροχὴν τῆς ἰσημερίας. Τὸ ἡλιοστάσιον τοῦ χει-

μῶνος φέρει ἡμέρας τερπνὰς καὶ γαληνιαίας, καθ' ἃς καταπληκτικὸς παρίσταται εἰς τὰ ὄματα τοῦ περιηγητοῦ ὁ γλαυκὸς τῆς Κερκύρας οὐρανός (1)

Ἡ νῆσος Κέρκυρα ἔλαβε κατὰ καιροὺς διαφόρους ὀνομασίας. Ἐνταῦθα δὲν θέλομεν παραθέσει εἰμὴ τὰς κυριωτέρας ἐξ αὐτῶν.

Τὸ ἀρχαιότερον τῆς νήσου ὄνομα εἶναι Δρεπάνη. Ἐλαβε, νομίζομεν, τὴν ὀνομασίαν ταύτην ἐκ τοῦ δρεπανειδοῦς αὐτῆς σχήματος. Μυθολογείται ὅτι εἰς τὰ νῆσον ἐκρύφθη τὸ δρέπανον δι' οὗ ὁ Ζεὺς ἀπέτεμε τὰ αἰδοῦα τοῦ πατρὸς του Κρόνου (2)

Μάκρις (3). Ἰνομάσθη οὕτω ἐκ τῆς Θεᾶς Μάκριδος, θυγατρὸς τοῦ Ἀρισταίου, ἧτις κατὰ τὴν μυθολογίαν ἔθρεψε τὸν Διώνυσον μέλι ἐπὶ τῆς νήσου Εἰβοίας καὶ ἐκείθεν διωχθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἥρας κατέφυγε μετὰ τοῦ βρέφους εἰς τὴν νῆσον, εἰς ἣν ἔδωκε τὸ ἴδιον αὐτῆς ὄνομα.

Σχερία ὡς ὁ Ὀμηρὸς λέγει καὶ ὁ Στράβων ἐπιβεβαίωσι (4). Οἰκοῦντες κατὰ πρῶτον οἱ Φαίακες τὰ εὐρύχωρα πεδία τῆς ὑπερείας καὶ παρενοχλοῦμενοι ὑπὸ τῶν Κυκλώπων, τῶν ἀγριωτέρων καὶ θηριωδεστέρων ἀνθρώπων τοῦ κόσμου, μετέβησαν τῆ συνδρομῇ τοῦ βασιλέως αὐτῶν Ναυσιθέου εἰς τὴν Σχερίαν (5).

Φαιακίς καὶ Φαιακία. Ἐκλήθη οὕτω ἐκ τοῦ Φαίακος, υἱοῦ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Κερκύρας θυγατρὸς τοῦ Ἄσωποῦ (6).

Κέρκυρα καὶ ὀρθότερον Κόρκυρα. Ἀποικίσαντες οἱ Κορίνθοι τὴν Σχερίαν ὠνόμασαν αὐτὴν Κόρκυρα. Φαίνεται, ὅτι ἡ νῆσος μετωνομάσθη Κόρκυρα ἀπὸ Κορκύρας μιᾶς τῶν δώδεκα θυγατέρων τοῦ Ἄσωποῦ. (7). Κορφοὶ καὶ Κορυφή. Ἰνομάσθη, οὕτω, νομίζομεν, ἐκ τοῦ ἀκρωτηρίου Κορυφή, τὸ ὁποῖον εἶναι δικόρυφον.

Οἱ πρῶτοι τῆς Κερκύρας κάτοικοι ἀγνοοῦνται. Πιθανὸν οἱ Πελασγοὶ οἵτινες ἐκράτουν τὰ παράλια τῆς Ἠπείρου νὰ μετέβησαν ἐκεῖθεν εἰς τὴν νῆσον. Μετὰ ταῦτα κατόκησαν τὴν νῆσον οἱ Φαίακες, οἵτινες, ὡς εἶδομεν, κατοικοῦντες τὴν ἀχανῆ ὑπερείαν καὶ παρενοχλοῦμενοι ὑπὸ τῶν γειτόνων αὐτῶν Κυκλώπων μετέβησαν τῆ συνδρο-

(1) Ὅρα τὴν ἀνάγνωμον πραγματείαν Details sur Corfou σελ 4.

(2) Γεωγραφία Μελετίου σελ. 324.

(3) Ὀδυσ. Ε' στιχ. 34.

(4) Βιβλίον Ε' σελ. 269.

(5) Ὀμηρὸς Ὀδυσ. Ζ' στιχ. 4.5.6.7.8.

(6) Διόδωρος Σικελ. Βιβλ. 4 παρ. 14.

(7) Μελέτιος Γεωγρ. σελ. 324.

μη τοῦ Ναυσιθόου εἰς τὴν Σχερίαν. Βασιλεὺς τῶν Φαιακῶν ἦτον ὁ Ναυσιθόος, υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ὠραίας Περιβοίας θυγατρὸς τοῦ Εὐρυμέδοντος (1). Φθάσας οὗτος μετὰ τῶν Φαιακῶν εἰς τὴν Σχερίαν ἀμέσως ὠκοδόμησεν οἰκίας, ἤγειρε ναοὺς, περιτειχίσει τὴν πόλιν διὰ μακρῶν καὶ ὑψηλῶν τειχῶν καὶ ἐνήργησέ πᾶν ὅ,τι ἀναγκαῖον πρὸς ἀσφάλειαν καὶ ἀνάπαυσιν τῶν ὑπηκόων του (2). Ἐπὶ τῆς βασιλείας δὲ τοῦ Ναυσιθόου ἀφίχθη εἰς τὴν Σχερίαν ὁ Ἡρακλῆς, ὅστις καταδικασθεὶς εἰς ἀειφυγίαν, διότι ἔρριψεν εἰς τὸ πῦρ τὸ μετὰ τῆς Μεγάρας γεννηθὲν τέκνον, περιεπλανᾶτο εἰς διαφόρους χώρας (3).

Ὁ Ναυσιθόος ἐγέννησε δύο υἱοὺς τὸν Ῥηξηνόρα καὶ τὸν Ἀλκινόον (4). Ὁ Ἀλκίνοος ἐπέζησε τοῦ Ῥηξηνόρα, φρονεθέντος ἐν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος. Τὴν δὲ μονογενῆ αὐτοῦ θυγατέρα Ἀρήτην ἐνυμφεύθη ὁ Ἀλκίνοος (5). Ἡ Ἀρήτη μεγάλη ἠγαπάτο ὑπὸ τῶν Φαιακῶν, ἐπειδὴ εἰρηνικῶς διέλυε τὰς μεταξὺ αὐτῶν ἀναφυομένας διενέξεις, ὡς Θεὰ διὰ τοῦτο θεωρουμένη (6). Αὕτη δὲ διὰ τῆς ἀξιοτήτος τῆς ἠδυνήθη νὰ σώσῃ τὴν Μηδείαν, ἣτις εἶγε καταφύγει εἰς τὴν Σχερίαν καταδιωκομένη ὑπὸ τῶν Κόλχων. Ὁ Ἰάσων καὶ οἱ πεντήκοντα ἀνδρεῖοι, οἵτινες εἶχον ἐπιβιβασθῆ εἰς τὸ πλοῖον Ἀργῶ, κληθέντες ὡς ἐκ τούτου Ἀργοναῦται, φέροντες μεθέαυτῶν τὸ χρυσοῦν δέρας καὶ τὴν Μηδείαν, μετὰ πολλὰς κκουχίας καὶ κινδύνους προσωρμίσθησαν τέλος πάντων εἰς τὴν Σχερίαν (7). Μετὰ μικρὸν ἔφθασαν εἰς τὴν νῆσον καὶ οἱ Κόλχοι καταδιώκοντες τοὺς Ἀργοναύτας, οἵτινες ἐζήτησαν παρὰ τοῦ Ἀλκινόου νὰ τοὺς παραδώσῃ τὴν Μηδείαν, ἄλλως ἤθελον κηρύξει κατ' αὐτοῦ τὸν πόλεμον (8). Ὁ Ἀλκίνοος ἵνα μὴ περιπλεχθῆ εἰς πόλεμον μετὰ τὸν ἰσχυρὸν Αἰήτην, βασιλέα τῆς Κολχίδος ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, ἀπεφάσισε κατ' ἀρχὰς νὰ παραδώσῃ τοῖς Κόλχοις τὴν Μηδείαν. Ἀλλὰ συγκληθηθεὶς βραδύτερον ὑπὸ τῶν παρακλήσεων τῆς Ἀρήτης, ἀπεφάσισεν ὅτι ἢ μὲν Μηδεία δὲν ἠδύνατο νὰ χωρισθῆ τοῦ Ἰάσω-

νος εἰς δὲ τοὺς Κόλχους ἐπαρτήρησεν ὅτι ὄφειλον νὰ σεβασθῶσι τοὺς νόμους του.

Ἐκ τοῦ γάμου τοῦ Ἀλκινόου μετὰ τῆς Ἀρήτης ἐγεννήθησαν ἐξ τέκνα, ἐκ τῶν ὁποίων τεσσάρων μόνον διεσώθησαν τὰ ὀνόματα, τοῦ Λαοδάμου, τοῦ Ἀλίκου, τοῦ Κλυτονίου καὶ τῆς Ναυσικάας. Ἐκ τῶν τέκνων τοῦ Ἀλκινόου ἡ Ναυσικάα διεκρίνετο διὰ τε τὸ κάλλος καὶ τὴν εὐκίνησιν τοῦ σώματός της. Μὴ ἀποβλέπουσα αὕτη εἰς τὴν κοινωνικὴν αὐτῆς θέσιν ἔπαιζε συνήθως τὴν σφαῖραν. Πρὸς τούτοις ἡ Ναυσικάα διεκρίνετο καὶ διὰ τὴν φιλοξενειάν της. Πλέον ἐπὶ δεκαεπτὰ ἡμέρας ὁ Ὀδυσσεὺς διὰ τοῦ ἀσθενεστάτου αὐτοῦ πλοιαρίου, ὕπερ κατεσκευάσε μετὰ θαυμαστῆς ἐπιδειξιότητος ἐν τῇ νήσῳ τῆς Καλυψοῦς, εἶδε μακρόθεν κατὰ τὴν δεκάτην ὀγδόην ἡμέραν τὰ σκίαιρα τῆς Φαιακίας ὄρη, πλὴν ὠθούμενον τὸ πλοιάριόν του ἐκ τῶν σφοδρῶν ἀνέμων κατεσυντρίφη. Τότε ὁ Ὀδυσσεὺς κολυμβῶν ἐπὶ δύο ὅλας ἡμέρας ἔφθασε τέλος τὴν τρίτην εἰς τὸ στόμιον τοῦ πλησίον τῆς πόλεως κειμένου ποταμοῦ. Εὐχαριστήσας τοὺς Θεοὺς διὰ τὴν σωτηρίαν του μετέβη εἰς τὸ ἀπέναντι τοῦ ποταμοῦ δάσος, καὶ ἀναβὰς εἰς τινα ἐλαίαν ἀπεκοιμήθη (1). Τὴν ἐπαύριον πορευθεῖσα ἡ Ναυσικάα μετὰ τῶν ἀμφιπόλων της εἰς τὸν ποταμὸν ὅπως πλὴν οὐ μόνον τὰ ἱμάτια αὐτῆς ἀλλὰ καὶ τὰ τῶν οἰκειῶν της, εἶδε τὸν Ὀδυσσεῆα κατὰ γυμνον, καὶ ἀμέσως διέταξε νὰ δοθῶσιν αὐτῷ φορέματα καὶ τροφή. Ἀφοῦ δὲ ὁ Ὀδυσσεὺς ἐγένεθη καὶ ἐλουσθῆ ἐν τῷ παρακειμένῳ τῇ πόλει ποταμῷ, ἐβάδισε μετὰ τὰς ἀμφιπόλους τῆς Ναυσικάας πρὸς τὴν πόλιν, προπορευομένης αὐτῆς, καθότι ἐντρέπετο ν' ἐπανέλθῃ εἰς τὴν πόλιν ἐν συνοδείᾳ ἀνδρός (2).

Οἱ Φαιακὲς προσεπάθησαν παντοίοις τρόποις νὰ διασκεδάσωσι τὸν Ὀδυσσεῆα διαρκούσης τῆς ἐν τῇ πατρίδι αὐτῶν διατριβῆς του. Ὁ δὲ Ἀλκίνοος διέταξε τὸν ἐν τῇ αὐλῇ αὐτοῦ διαμένοντα ἀόμματον ποιητὴν Δημόδοκον νὰ συμπληρώσῃ τὰς διασκεδάσεις τῶν Φαιακῶν διὰ τῆς μελωδίας του. ἤρξατο ὅθεν οὗτος νὰ ψάλλῃ, συνοδεύων ἀρμονικῶς τὴν φωνὴν του μετὰ τῆς λύρας του, τὴν δριμυτάτην φιλονεικίαν τοῦ Ὀδυσσεῶς μετὰ τοῦ Ἀχιλλέως περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐκπορθήσεως τῆς Τροίας, ἥτοι τὸ *Νεῖκος Ὀδυσσῆος καὶ Πηλεΐδω Ἀχιλλῆος*. (3) Ἄλλ' ἡ μελωδία αὕτη

(1) Ὅμηρος. Ὀδυσ. Η στιχ. 58.

(2) Ὅμηρος. Ὀδυσ. Ζ στιχ. 9—10

(3) Ἀπολόωνιος. Ἀργοναῦται Βιβλ. 4. στιχ. 334

(4) Ὅμηρος. Ὀδυσ. Η στιχ. 63.

(5) Ὅμηρος. Ὀδυσ. Η στιχ. 64—66

(6) Ὅμηρος. Ὀδυσ. Η στιχ. 72.

(7) Ἀπολόωνιος. Ἀργοναῦται Βιβλ. 4. στοιχ. 992.

(8) Ἀπολόωνιος. Ἀργοναῦται, Βιβλ. 4. στιχ. 1002 καὶ 1009.

(1) Ὅμηρος. Ὀδυσ. Ε.

(2) Ὅμηρος. Ὀδυσ. Ζ.

(3) Ὅμηρος. Ὀδυσ. Θ. στιχ. 75.

τοῦ Δημοδόκου μεγάλως συνεκίνησε τὸν Ὀδυσσεά, ὅστις ἐκάλυψε μὲ τὸν μανδύαν του τὴν κεφαλὴν ὅπως καλύψῃ τὰ δάκρυα τὰ ὅποια ἐπιπτον ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς του. Τοῦτο ἰδὼν ὁ Ἄλκίνοος διέταξεν ὥστε οἱ Φαίαικες νὰ δοθῶσιν εἰς τοὺς ἀγῶνας (1).

Μεταβάτων τῶν Φαίακων εἰς τὴν ἀγορὰν ἀμέσως ἐνεφανίσθησαν πολλοὶ νέοι νὰ συναγωνισθῶσιν σὺν αὐτοῖς παρουσιάσθησαν καὶ οἱ τέσσαρες τοῦ Ἀλκινούου υἱοί. Ὁ μὲν Κλητόνιος, τρίτοκος τούτου υἱός, ὑπερέβη ὅλους εἰς τὸν δρόμον, ὁ δὲ Λαόδαμος ἔλαβε τὸ ἄθλον εἰς τὴν πυγμαχίαν. Προσκληθεὶς δὲ ὁ Ὀδυσσεὺς ὑπὸ τοῦ Λαοδάμου νὰ συμμεθέξῃ τῶν ἀγῶνων, ἀπεποιήθη μὲν κατ' ἀρχάς, ἀλλὰ παροξυνθεὶς ὑπὸ τοῦ Εὐρυάλου, ἀθλήσαντος εἰς τὴν πάλην, εἰπόντος αὐτῷ ὅτι δὲν ὁμοιάζει ἀθλητῆς ἀλλὰ μάλλον ἔμπορος καὶ ναυτικός, λαβὼν εἰς χεῖρας σφαῖραν ἀπέδειξε τὴν περὶ τὰ ἀθλητικὰ ἔργα δεξιότητα αὐτοῦ καὶ ῥώμην (2). Ὁ δὲ Δημοδόκος εἰσελθὼν ἐν τῷ μέσῳ τῶν συναγωνιζομένων ἤρχισε νὰ ψάλλῃ μετὰ τῆς λύρας του τὸν κρυφὸν τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Ἀφροδίτης ἔρωτα Ἄρεος φιλόττος εὐστεφάνου τ' Ἀφροδίτης (3). Ἐπειδὴ δὲ καὶ ἡ ἀνάμνησις τῶν ἡρωϊκῶν τοῦ Ὀδυσσεὺς κατορθωμάτων μεγάλως κατελύπει αὐτὸν, ὁ Ἀλκίνοος ἠναγκάσθη καὶ αὖθις νὰ διακόψῃ τὴν μελωδίαν (4).

Ὁ Ὀδυσσεὺς μετὰ ταῦτα μετεφέρθη εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ Ἰθάκην ἐπὶ πλοίου ὑπὸ πεντήκοντα δύο νέων, ἀξίων κωπηλατῶν, μετ' ὅλων τῶν πλουσίων δώρων τὰ ὅποια ἔλαβεν ἀπὸ τοὺς Φαίαικας. Θέλων δὲ ὁ Ὀδυσσεὺς νὰ τιμῆσῃ τὴν Ναυσικάαν, πρὸς τὴν ὅποιαν ὤφειλε τὴν ὑπαρξίν του, καθικέτευσε τὸν Ἀλκίνοον νὰ συναινέσῃ ὥστε νὰ νυμφευθῇ αὕτη τὸν υἱὸν του Τηλέμαχον.

Οἱ Φαίαικες διεκρίνοντο μεγάλως διὰ τὴν φιλοξενίαν των. Τοῦτο μαρτυρεῖται ἐκ τῆς πανηγυρικῆς τοῦ Ὀδυσσεὺς ὑποδοχῆς, ἐκ τῆς ὑποδειώσεως τῶν Ἀργοναυτῶν καὶ ἐξ ἐτέρων ἔτι ἱστορικῶν γεγονότων. Ὁ Ὅμηρος ὅμως ἀποδίδει τὴν φιλοξενίαν τῶν Φαίακων μόνον εἰς τὴν βασιλικὴν οἰκογένειαν καὶ εἰς τοὺς ἐγκριτωτέρους τῶν πολιτῶν (5). Ἄλλ' ὁ Ἀπολλώνιος, μεταγενέστερος τοῦ Ὀμήρου ἱστορικός, λέγει ὅτι ἡ φιλοξενία ἦτο

ἀρετὴ παρὰ τοῖς Φαίαιξι, καὶ θρησκευτικῶς ἐτηρεῖτο αὕτη οὐ μόνον ὑπὸ τῶν εὐπατριδῶν, ἀλλὰ καὶ παρ' αὐτοῦ τοῦ λαοῦ (1).

Ἡ πόλις τῶν Φαίακων κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ναυσιθοῦ ἐκεῖτο ἐκεῖ ὅπου μετὰ ταῦτα ἠγέρθη παρὰ τῶν Κορινθίων ἡ Κέρκυρα (2). Ἡ πόλις αὕτη περιτειχίζετο ὑπὸ πολλῶν τειχῶν καὶ ἐστολιζέτο ὑπὸ πολλῶν ναῶν. Περιεῖγε δὲ δύο λιμένας, παρὰ τὴν ἀκτὴν τῶν ὁποίων ἦσαν ἠγκυροβολημένα εἰς γραμμὴν τὰ πλοῖα. Ἐν μέσῳ τῶν λιμένων τούτων ἐκεῖτο ἡ ἀγορὰ λιθόστρωτος καὶ ἐπὶ ταύτης ἠγείρετο ὁ ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος. Ἐν τῇ ἀγορᾷ ἐφάνοντο καὶ κάλοι καὶ κῶπαι καὶ ἰστοί, καὶ πάνθ' ὅσα ἀνήκουσιν εἰς τὴν ναυτικὴν, ἦν οἱ Φαίαικες ἠγάπων πλέον τοῦ τόξου καὶ τῆς φαρέτρας. (3) Ἀλλὰ τὸ καταθέλον τοὺς θεατὰς ἦτο τὸ παλάτιον καὶ ὁ κῆπος τοῦ Ἀλκινούου. Ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν τοῦ παλατίου ὑπῆρχε στερεὸς τοίχος ἐκ χαλκοῦ ὃν ἐστεφάνωνεν ὠραία κορώνις. Αἱ θύραι τοῦ Παλατίου ἦσαν χρυσαῖ, καὶ κύνες ἐκ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, ἔργα τοῦ Ποσειδῶνος, ἐφύλαττον αὐτό. Πέριξ δὲ τῶν δωματίων ὑπῆρχον στερεὰ θρανία κεκαλυμμένα μὲ κομψὰ ὑφάσματα, ἔργα τῶν Φαίαικίδων. (4) Παρὰ δὲ τὸ παλάτιον ὑπῆρχεν ὁ κῆπος, ἐκτάσεως τεσσάρων στρεμμάτων, περιτειχισμένος ὑφ' ὅλων τῶν μερῶν. Ἐν αὐτῷ ἐφάνετο ὠραία χλόη καὶ ἄνθη παντὸς εἶδους. Τὰ δένδρα ἦσαν μετὰ θαυμαστῆς κανονικότητος πεφυτευμένα καὶ ἔβλεπέ τις παντὸς εἶδους ὀπωροδένδρων. Παρὰ δὲ τὴν τελευταίαν δενδροστοιχίαν τοῦ κήπου ὑπῆρχον δύο κρήναι, ὧν ἡ μὲν διέβρεχε τὸν κῆπον ὅλον, ἡ δὲ, ἀναβρούσα ἔμπροσθεν τοῦ παλατίου, ἐχρητίζευσεν εἰς τοὺς πολίτας.

Οἱ Φαίαικες ἐξησκούοντο εἰς πολλὰς τέχνας, καὶ αἱ μὲν γυναῖκες ἐπεμελοῦντο τὴν ἐριουργίαν καὶ κατεσκευάζον λεπτότατα ἱμάτια (5), οἱ δὲ ἄνδρες χύνοντες τὰ μέταλλα καὶ πᾶσαν ἄλλην ὕλην τὰ ἐσχημάτιζον εὐμορφα καὶ κομψά. Οὗτοι κατεγίνοντο πρὸς τούτοις εἰς τὸ ἐμπόριον, εἰς τὴν ναυτιλίαν καὶ εἰς τὴν γεωργίαν, ὡς ἐκ τούτου δὲ εὐμέρουν καὶ ἦσαν οἱ πλουσιώτεροι τῶν Ἑλλήνων. Εὐγνώμονοῦντες οἱ Φαίαικες πρὸς τὸν Ναυσιθόν διότι μετέφερον αὐτοὺς εἰς τὴν Σχερίαν, ὡς ἀπαλ-

(1) Ὅμηρος. Ὀδυσ. Θ. στιχ. 100.

(2) Ὅμηρος. Ὀδυσ. Θ. στιχ. 105 καὶ ἐπόμε.

(3) Ὅμηρος. Ὀδυσ. Θ. στιχ. 267.

(4) Ὅμηρος. Ὀδυσ. Θ. στιχ. 254 καὶ ἐπόμε.

(5) Ὀδυσ. Ζ'. στοιχ. 206 Η'. στιχ. 16.

(1) Βιβλίον 4. στιχ. 4180.

(2) Κερκυραϊκὰ Μουστοζίδου Βιβ. α. κεφ. 7 παρ. 4.

(3) Ὅμηρος. Ὀδυσ. Ζ'.

(4) Ὅμηρος. Ὀδυσ. Η'.

(5) Ὅμηρος. Ὀδυσ. Η. στιχ. 133.

Ὅμηρος. Ὀδυσ. Η. στιχ. 110.

λαγόντες τῶν συχῶν τῶν Κυκλώπων ἐνοχλήσεων, ἀνεκέρυζαν αὐτὸν βασιλέα. Τὸ πολίτευμα τῶν Φαιάκων ἦτο βασιλεία ἀριστοκρατική. Ἡ ἐξουσία τοῦ βασιλέως δὲν ἦτο ἀπόλυτος. Αὕτη περιωρίζετο ἐκ τῶν εὐπατριδῶν, τῶν ὁποίων προΐστατο ὁ βασιλεὺς, ὅστις ὅμως ἐθεωρεῖτο ὡς εἷς ἐξ αὐτῶν. Τὸ πολίτευμα τῶν Φαιάκων παριστᾷ ὁ Ὀμηρος διὰ τοῦ ἐξῆς στίχου

Δώδεκα γὰρ κατὰ δῆμον ἀριπρεπέες βασιλῆες !
Ἄρχοι κρίνουσι, τρισκαιδέκατος δ' ἐγὼ αὐτός (1).

(Ἐπεται συνέχεια)

(Ἐκ τῆς ἀνεκδότου ἱστορίας τοῦ Κερκυραίου Κυρίου Ἀλεξάνδρου Τόμπρου).

Ο ΜΥΣΥΗΡΙΩΔΗΣ ΘΑΛΑΜΟΣ.

ΥΠΟ ΠΑΥΛΟΥ ΦΕΒΛΑ.

ΕΝ ἔτει 1781 ἡ κόμησσα Δὲ Ζωκούρτ συγκατέκει μετὰ τῆς θείας αὐτῆς Ὀλίβας Δ' Ὀτεμὲρ εἰς τὸν πύργον τῆς Ῥωβίλλης, ὀλίγας μόνον λεύγας ἀπέχοντα τῆς πόλεως Καέν. Ὁ ἀντιστρατηγὸς Δὲ Ζωκούρτ διώκει τὸν κατὰ τὰ Γαλλικὰ μεθόρια στρατόν. Καὶ ἡ μὲν κόμησσα ἦν εἰκοσαετής καὶ ὠραιότατη, ὁ δὲ σύζυγός της πολλῶ πλέον αὐτῆς ἡλικιωμένος ὢν, τὴν ὑπερηγάπα. Οἱ σαραντάριδες εἶναι πάντοτε ζηλοτύποι, ὡς εἶναι πασίγνωστον, καὶ ὁ Κ. Δὲ Ζωκούρτ δὲν ἐζηρεῖτο ἴσως τοῦ γενικοῦ κανόνος, δὲν ὠμοιάζεν ὅμως τοὺς ζηλοτύπους καὶ ἀποτόμους ἐκείνους γέροντας τῶν κωμωδιῶν, ἀλλὰ τούναντίον προσεφέρετο μετὰ πολλῆς πραότητος καὶ γλυκύτητος πρὸς τὴν σύζυγόν του, ἣτις ἐφ' ἑτέρου ἐξεπλήρου αἰεποτε μετ' ἀμέμπτου ἐπιμελείας τὰ συζυγικά αὐτῆς καθήκοντα. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές ὅτι ὁ γάμος δὲν ἔφραζεν εἰς αὐτὴν πλήρη καὶ ἀμιγῆ λύπης εὐδαιμονίαν, ἀλλὰ τοῦτο ἦν μυστήριον καὶ οὐδεὶς ποτὲ ἐτόλμησε νὰ ἐρωτήσῃ τὸ αἴτιον τῆς ἀνησυχίας καὶ ἀορίστου, ὡς εἶπεν, μελαγχολίας της.

Ἡ δὲ κυρία Ὀλίβα Δ' Ὀτεμὲρ ἦν ὑψηλὴ καὶ ὠχρὰ καὶ εἶχε διανύσει τὴν ὀγδόην πενταετηρίδα της, πρᾶγμα ὅπερ πολὺ τὴν δυσηρέσκει, δύο δὲ τινα ὑπερηγάπα ἢ γραῖα κόρη ἐν τῷ κόσμῳ, τοὺς Παρισίους, καὶ τὸν γάμον δυστυχῶς ὅμως εἶχε μείνει ἄγαμος, καὶ ἔζη εἰς τὴν ἐξοχὴν ἢ δὲ διπλῆ αὐτῆ ἀτυχία ὑπερεστράχυνε τὸν στρουφνὸν χαρκατῆρά της καὶ τὴν ἑκάμει δύστροπον καὶ φθονερὰν

καὶ ἡμέρα δὲν παρήρχετο χωρὶς νὰ βασανίσῃ τὴν ἀνεψιάν της, ἣτις ὑπέφερε μὲ ἀγγελικὴν τφόντι ὑπομονὴν ὅλας της τὰς ἰδιοτροπίας.

Ὁ πύργος τῆς Ῥωβίλλης ἦτο κτίριον παμπάλαιον, σεσαθρωμένον, ἀπαισίας ὕψους καὶ πενθίμου, ἀλλ' ὁ κύριος Ζωκούρτ τὸν εἶχεν εἰς ἰδιαιτέραν συμπάθειαν, ἄγνωστον διατί, καὶ ὅταν ἀνεχώρησεν εἰς τὰ σύνορα ἐξέφρασεν εἰς τὴν σύζυγόν του ἐπιθυμίαν καὶ τὴν παρεκάλεσε νὰ κατοικήσῃ ἐκεῖ ἐν τῷ διαστήματι τῆς ἀπουσίας του, ἂν καὶ εἶχε πολλὰ ἄλλα κτήματα ὅχι εὐκαταφρόνητα. Καὶ ἡ μὲν Κυρία Ὀλίβα διῆρ ῆξε φανερὰ τὰ ἱμάτια της ἀλλ' ἡ κόμησσα προθυμοποιουμένη νὰ προλαμβάνῃ πάντοτε τὰς ἐπιθυμίας τοῦ συζύγου της, ἀπεχαιρέτησε τοὺς Παρισίους ἄνευ παραπόνων.

Ὁ πύργος τῆς Ῥωβίλλης, εἰς τὴν κάτω Νορμανδίαν κείμενος, εἶχεν ἀποκτήσει φήμην κατοικίας μυστηριώδους καὶ φανταστικῆς, ὅχι ὅμως ὀλόκληρος, ἀλλὰ πρὸ πάντων ἡ δεξιὰ αὐτοῦ πτέρυξ, διότι τὴν ἀριστερὰν πτέρυγα καὶ τὸ μέσον εἶχεν ἐπισκευάσει νεωστὶ ὁ Κ. Ζωκούρτ πρὸς ἰδίαν του χρῆσιν. Περὶ τῆς δεξιᾶς λοιπὸν πτέρυγος διηγοῦντο μυρίους ὅσους μύθους καὶ ἰδίως περὶ ἐνὸς αὐτῆς δωματίου, τὸ ὁποῖον ὁ χρόνος ἐσεβάσθη κατ' ἐξαιρέσειν, ἐνῶ ὅλα τὰ λοιπὰ μέρη τῆς οἰκίας κατηρείπωσεν. Ἐκαλεῖτο δὲ θάλαμος τῆς εἰκόρος καὶ οὐδεὶς μὲν οὐδέποτε ἐτόλμησε νὰ κοιμηθῇ ἐπὶ τῆς κλίνης, ἣτις ἦν τὸ μόνον διασωζόμενον ἐν αὐτῷ ἐπιπλόν, ἀλλ' ἐκ παραδόσεως ἐφημιζετο καὶ ἐπιστεύετο ὅτι τρομακτικὰ πρᾶγματα διεδραματίζοντο ἐν τῷ δωματίῳ ἐκείνῳ ἅμα ἐσήμαινε τὸ μεσονύκτιον.

Ἦτο τότε καρδίᾳ τοῦ χειμῶνος καὶ πρὸ ἐξ μηνῶν ὁ Κ. Δὲ Ζωκούρτ ἔλειπε μίαν λοιπὸν ἐσπέραν ἡ κόμησσα πρὸ πολλῶν ὥρων καθημένη συνδιαλέγετο κατὰ τὸ σῆνηθες μετὰ τῆς θείας αὐτῆς, καὶ εἶχε πλέον ὑπὲρ μέτρον βαρυνθῆ τὴν ἀδολεσχίαν της, διὰ τοῦτο καὶ ἡ συνομιλία συχνὰ διακοπτομένη ἤρχιζε πάλιν ἐπὶ ἀσημάντων ὅλως ἀντικειμένων. Διότι ἡ κυρία Ὀλίβα ἠγάπα νὰ ὀμιλῇ περὶ γυναικείου συρμοῦ, καὶ πρὸ πάντων ἠγάπα νὰ κακολογῇ τοὺς φίλους καὶ τὰς φίλας της ἀλλ' ἐκείνο τὸ ὅποιον τὴν κοτεγορήτευεν ἦτο ἡ ὀμιλία περὶ ποιήσεως καὶ πλατωνικῶν ἐρώτων. Ἡ δὲ κόμησσα ἐν ἀγαθότητι προσεποιεῖτο ὅτι ἤκουε προσεκτικῶς καὶ ἀπῆντα ἐνίοτε ἀλλ' ὅπως ἐφθανε, διότι πρᾶγματι δὲν προσεῖχε διόλου εἰς τὴν ὀμιλίαν.

— Δὲν ἔλαβες κάμμιαν ἐπιστολὴν ἀπὸ τὸν Κ. Δὲ Ζωκούρτ; ἠρώτησεν αἰφνης ἡ Κ. Ὀλίβα.

(1) Ὀμηρος. Ὀδυσ. Θ', στιχ. 390.